

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Erikem Ambrusem ve věci

žalobce: **JUDr. Petr Konečný**, IČO 71330933
sídlem Michelská 1240/72, 141 00 Praha 4
insolvenční správce dlužnice BITUMAT CZ, a.s., IČO 29056675
sídlem Jiřího ze Vtelna 1731/11, 193 00 Praha 9
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Machem
sídlem Stará cesta 205, 377 01 Jindřichův Hradec

proti
žalované: **Komerční banka, a.s.**, IČO 45317054
sídlem Na příkopě 969/33, 114 07 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Václavem Bílým, LL.M., Ph.D.
sídlem Jáchymova 26/2, 110 00 Praha 1

o odpůrčí žalobě

takto:

- I. Určuje se, že plnění dluhu ze smlouvy o revolvingovém úvěru reg. č. xxx ze dne 10. 6. 2011 uskutečněná platbami ze dne 21. 11. 2011 ve výši 1 400 000 Kč, ze dne 28. 11. 2011 ve výši 495 919,85 Kč, ze dne 29. 11. 2011 ve výši 249 559 Kč, ze dne 30. 11. 2011 ve výši 482 214 Kč, ze dne 1. 12. 2011 ve výši 798 677,92 Kč, ze dne 2. 12. 2011 ve výši 546 779 Kč, ze dne 5. 12. 2011 ve výši 193 792 Kč, ze dne 6. 12. 2011 ve výši 542 149 Kč, ze dne 7. 12. 2011 ve výši 8 455,54 Kč, ze dne 7. 12. 2011 ve výši 757 640,26 Kč, ze dne 9. 12. 2011 ve výši 1 399 920,80 Kč, ze dne 12. 12. 2011 ve výši 274 486 Kč, ze dne 13. 12. 2011 ve výši 514 878,61 Kč, ze dne 14. 12. 2011 ve výši 757 784 Kč, ze dne 15. 12. 2011 ve výši 184 073,27 Kč, ze dne 16. 12. 2011 ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje L. M.

153 960,94 Kč, ze dne 19. 12. 2011 ve výši 711 540 Kč, ze dne 20. 12. 2011 ve výši 324 601 Kč, ze dne 21. 12. 2011 ve výši 259 405 Kč, ze dne 22. 12. 2011 ve výši 1 404 122 Kč, ze dne 23. 12. 2011 ve výši 404 398 Kč, ze dne 25. 12. 2011 ve výši 18 981 Kč, ze dne 27. 12. 2011 ve výši 295 639 Kč, ze dne 28. 12. 2011 ve výši 501 482 Kč, ze dne 29. 12. 2011 ve výši 282 524 Kč, ze dne 30. 12. 2011 ve výši 41 348 Kč, ze dne 2. 1. 2012 ve výši 236 939,36 Kč, ze dne 3. 1. 2012 ve výši 188 878,13 Kč, ze dne 4. 1. 2012 ve výši 568 200 Kč, ze dne 5. 1. 2012 ve výši 291 429,01 Kč jsou neúčinnými právními úkony.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit ve prospěch majetkové podstaty dlužnice BITUMAT CZ, a.s., IČO 29056675, sídlem Jiřího ze Vtelna 1731/11, 193 00 Praha 9, k rukám žalobce částku 14 286 776,69 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žaloba se v rozsahu, v němž se žalobce ve prospěch majetkové podstaty dlužnice domáhal vůči žalované zaplacení úroku z prodlení z částky 14 286 776,69 Kč ve výši 8,05 % p. a. od 21. 2. 2014 do zaplacení, zamítá.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce JUDr. Jiřího Macha na náhradu nákladů řízení částku 14 498,96 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalovaná je povinna zaplatit České republice – Městskému soudu v Praze soudní poplatek za žalobní návrh ve výši 1 212 Kč na účet soudu č. 3703-2928021/0710, ČNB Praha, s uvedením variabilního symbolu xxx, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou došlou Obvodnímu soudu pro Prahu 1 dne 17. 4. 2014 se žalobce po žalované domáhal zaplacení částky 14 286 776,69 Kč spolu s úroky z prodlení ve výši 8,05 % p. a. od 21. 2. 2014 do zaplacení. Svou žalobu odůvodnil tím, že ačkoli dne 18. 11. 2011 bylo proti dlužnici zahájeno insolvenční řízení, došlo ze strany žalované k odčerpání tam uvedených částek z bankovního účtu dlužnice, s tím, že v úhrnu měla být z tohoto účtu odčerpána žalovaná částka. Protože insolvenční řízení má být v souladu se zásadami, na nichž se zakládá, vedeno co možná k nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužnickových věřitelů, jsou věřitelé povinni zdržet se od jeho zahájení jakéhokoli jednání, jež by směřovalo k uspokojení jejich pohledávek mimo toto řízení, ledaže by takové jednání bylo výslovně zákonem dovoleno. Jelikož v daném případě došlo k odčerpání předmětných částek v rozporu s insolvenčním zákonem, pročez žalobce odkázal na výše citované ustanovení § 5 písm. d) insolvenčního zákona, domáhal se žalobce po žalované zaplacení shora uvedené částky, respektive se domáhal jejího navrácení do majetkové podstaty dlužnice, tak aby z těchto peněžních prostředků byli pokud možno poměrně uspokojeni veškerí věřitelé dotčení jejím úpadkem.
2. Žalovaná se ve svém vyjádření k žalobě postavila tak, že v ní uplatněný nárok neuznává, a navrhla, aby ji soud v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl. V rámci tohoto vyjádření nejprve učinila nesporným, že dne 18. 11. 2011 bylo proti dlužnici zahájeno insolvenční řízení a že v období od 21. 11. 2011 do 5. 1. 2012 provedla převodem z běžného účtu dlužnice platby na úhradu svých pohledávek v celkové výši 14 286 776,69 Kč. K tomu upřesnila, že dne 10. 6. 2011 došlo mezi ní a dlužnicí k uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru č. xxx, na základě níž se zavázala dlužnici poskytnout peněžní prostředky až do výše 30 000 000 Kč a dlužnice se jí tyto nejpozději do 17. 5. 2012 zavázala vrátit. Protože však v průběhu měsíce října 2020 došlo ke snížení objemu obchodů, jež dlužnice uzavřela se svým exkluzivním dodavatelem a které měla financovat prostřednictvím

revolvingového úvěru, obrátila se tato následně na žalovanou s žádostí o přizpůsobení úvěrového rámce jejímu reálnému (nižšímu) obratu a o zkrácení konečné splatnosti úvěru. V návaznosti na toto jednání strany dne 9. 11. 2011 přistoupily k uzavření smluvního dodatku, v němž se dohodly, že počínaje tímto dnem bude docházet k postupnému snižování úvěrového rámce, a to až na cílových 6 000 000 Kč, a že konečná splatnost úvěru nastane již 19. 12. 2011. Žalovaná přitom byla oprávněna na základě příslušného smluvního ujednání provádět úhradu úvěrové jistiny, úroků a případných dalších peněžitých dluhů převodem z běžného účtu dlužníka č. xxx/0100, aniž by k tomu vyžadovala jeho souhlas nebo jakoukoli jinou formu součinnosti. Za daných okolností nelze žalované ničeho vytýkat, pokud v době, kdy se dlužnice proti – dle jejího přesvědčení – nedůvodnému insolvenčnímu návrhu aktivně bránila a kdy vedena záměrem pokračovat ve svých podnikatelských aktivitách nepřestala plnit své splatné závazky ze smlouvy o úvěru, neboť šlo o úkony nutné k provozování závodu v rámci jeho obvyklého hospodaření. Pokud by tyto závazky neplnila, bylo by porušení jejích povinností ze smlouvy o úvěru navíc stíženo sankcí v podobě úroků z prodlení ve výši 25 % p. a. Ustanovení § 5 insolvenčního zákona, kterého se žalobce ve své žalobě dovolává, pak žalovaná považuje za pouhé interpretační vodítko, jež podle jejího názoru nemůže založit žádná vymahatelná práva a povinnosti, nebylo-li v něm vyjádřené pravidlo chování převzato do navazujících, právně vymahatelných ustanovení daného právního předpisu. Žádné takové ustanovení, jež by žalovaná při svém počínání porušila, se však v insolvenčním zákoně podle jejího mínění nenachází, podtrženo tím, že ani žalobce na žádné takové ustanovení ve své žalobě neodkázal. Nato žalovaná zdůraznila, že insolvenční zákon neobsahuje žádné ustanovení, na základě něhož by se mohl kdokoli, potažmo insolvenční správce domáhat zaplacení určité částky do majetkové podstaty, ledaže se jedná o plnění pohledávek za majetkovou podstatou či pohledávek jím postavených na roveň nebo plnění z úvěrového financování. O žádný z těchto případů však v projednávané věci zjevně nejde.

3. Žalobce ve své replice reagoval na argumentaci žalované tak, že nijak nezpochybňuje, že žalovaná postupovala tak, jak strany ujednaly ve smlouvě. Pokud však bylo v době uzavření předmětného smluvního dodatku nepochybné, že se dlužnice nachází ve stavu úpadku, došlo jejím počínáním (uzavřením smluvního dodatku ve spojení se zřízeným inkasem z běžného účtu), motivovaným snahou žalované reagovat na nastalou úpadkovou situaci dlužnice, k jejímu nedovolenému zvýhodnění oproti ostatním věřitelům, kteří byli úpadkem dlužnice rovněž dotčeni. Takové jednání nelze než hodnotit jako rozporné s § 111 insolvenčního zákona, podle něhož peněžitě závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení je dlužník oprávněn plnit jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem.
4. Žalovaný nárok již byl žalobci přisouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2. 7. 2015, ř. j. 11 C 28/2014-54, kterým byl následně rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2016, č. j. 94 Co 302/2015-103, změněn tak, že se žaloba zamítá. K dovolání žalobce pak Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 30. 8. 2018, sp. zn. 29 Cdo 5517/2016, obě výše uvedená rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
5. Nejvyšší soud nejprve podotkl, že s ohledem na to, kdy byly předmětné peněžní prostředky z účtu dlužnice odepsány a kdy byl zjištěn úpadek dlužnice, je pro posouzení, zda se jednalo o neúčinné právní úkony, rozhodné ustanovení § 111 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013. Pro způsob, jakým měl žalobce neúčinnost uplatnit, jsou však vzhledem k datu podání žaloby (17. 4. 2014) rozhodná ustanovení § 235 odst. 2 a § 239 odst. 4 citovaného zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014. Podle § 239 odst. 2 insolvenčního zákona přitom platí, že neúčinnost právních úkonů (a to i neúčinnost právních úkonů učiněných v rozporu s § 111 IZ) lze prosadit (založit) výlučně rozhodnutím insolvenčního soudu o odpůřčí žalobě. Nejvyšší soud dále zdůraznil, že pro posouzení rozsahu vázanosti žalobou je určující vyličení skutkových okolností a žalobní návrh a že jakoukoli žalobu, tedy i odpůřčí žalobu podle insolvenčního zákona, je nutno posuzovat

podle jejího obsahu včetně jejího případného doplnění, přičemž není rozhodné, jak věc po právní stránce posoudí v žalobě žalobce. V projednávané věci nebylo nejprve vyličení skutkových okolností dostatečné, neboť neumožňovalo posoudit, z jakého důvodu žalobce po žalované zaplacení žalované částky požaduje, teprve z repliky žalobce ze dne 18. 8. 2014 lze – vzhledem k odkazu na ustanovení § 111 odst. 3 insolvenčního zákona ve spojení s tvrzením o zvýhodnění žalované na úkor ostatních věřitelů – usuzovat na to, že žalobce se domáhá vůči žalované zaplacení žalované částky, máje v žalobě specifikované odčerpání peněžních prostředků z účtu dlužnice za neúčinné. Za daných okolností měl soud žalobce vyzvat, aby žalobu opravil, a to tak, že odstraní nesoulad mezi vyličením rozhodujících skutečností (uplatněním odpůřčího nároku) a žalobním petitem, jenž neobsahoval výslovný požadavek na určení neúčinnosti dotyčných právních úkonů. Přitom platí, že došlo-li k opravě nebo doplnění nesprávné nebo neúplné žaloby, byla tato bez vad již od počátku, tj. ode dne, kdy byla podána u soudu.

6. V návaznosti na výzvu Obvodního soudu pro Prahu 1, učiněnou v souladu se závěry přijatými dovolacím soudem, žalobce svou žalobu podáním ze dne 19. 11. 2018 opravil, a to tak, že do žalobního návrhu zahrnul též výslovný požadavek, aby soud kromě povinnosti žalované k plnění rozhodl též o neúčinnosti právních úkonů, na základě nichž žalovaná požadované plnění získala. Protože soud prvního stupně následně dospěl k závěru, že není věcně příslušným, předložil věc k rozhodnutí o věcné příslušnosti Vrchnímu soudu v Praze. Vrchní soud pak usnesením ze dne 22. 3. 2019, č. j. Ncp 122/2019-158, rozhodl o tom, že k projednání a rozhodnutí věci jsou věcně příslušné krajské soudy, a postoupil věc k dalšímu řízení soudu zdejšímu.
7. V reakci na dosavadní procesní postup žalovaná ve svém vyjádření směřovaném již vůči zdejšímu soudu namítala, že žaloba byla od počátku koncipována jako žaloba na plnění, a pokud žalobce ve svém podání ze dne 19. 11. 2018 nově vymezil jako předmět řízení též odpůřčí nárok, jedná se o změnu žaloby ve smyslu § 95 občanského soudního řádu. Protože hmotněprávní účinky žaloby nastávají v rozsahu, o němž byl předmět řízení rozšířen, až v okamžiku, kdy soudu došla změna žaloby (nikoli kdy soudu došla původní žaloba), neboť se v zásadě jedná o nový návrh ve věci, a protože pro posouzení dodržení prekluzivní lhůty je rovněž určující tento okamžik, nelze žalobu v předmětném rozsahu považovat za včasnou. Žalovaná dále oponovala, že výzva podle § 43 odst. 1 občanského soudního řádu nepřipustně vedla žalobce ke zhojení vad žaloby, jež tuto žalobu činily nedůvodnou. Soud přitom nemůže takovou výzvou ani případným poučením navádět žalobce, jakým způsobem má docílit toho, aby jím podaná žaloba byla důvodná, tak aby jí následně mohlo být vyhověno.
8. Soud ve věci dne 20. 5. 2021 rozhodl rozsudkem, který byl v bodech II.–VI. výroku rozhodnutím odvolacího soudu ze dne 4. 10. 2021, č. j. 17 Cmo 48/2021-229, zrušen, a věc byla soudu prvního stupně vrácena k dalšímu řízení. Odvolací soud v citovaném usnesení dospěl k závěru, že ustanovení § 111 odst. 1 insolvenčního zákona nevymezuje dvě oddělené skutkové podstaty, při jejichž naplnění lze na právní úkon dlužníka pohlížet jako na neúčinný, nýbrž toliko skutkovou podstatu jedinou. Soud prvního stupně proto řízení zatížil vadou, pokud při svém rozhodování nesprávně vycházel z toho, že v poměrech projednávané věci se věta první citovaného ustanovení nepoužije a z tohoto důvodu se ve svém rozsudku nijak nevypořádal s tím, zda jsou v posuzované věci naplněny i znaky uvedené ve větě první tohoto ustanovení, a sice že plněním svých peněžitých závazků dlužnice současně nakládala s majetkovou podstatou nebo majetkem, který do ní může náležet, takovým způsobem, že šlo o podstatnou změnu ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku nebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení. Z těchto důvodů soud učinil neúplná skutková zjištění, neboť aplikoval § 111 odst. 1 insolvenčního zákona, aniž provedl jakákoli zjištění o majetku dlužnice v rozhodné době.

9. Soud ve věci nařídil jednání, na němž provedl dokazování, provedené důkazy zhodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním.
10. Z obsahu insolvenčního spisu, konkrétně z insolvenčního návrhu spojeného s návrhem na prohlášení konkursu ze dne 18. 11. 2011 (A-1) soud zjistil, že dne 18. 11. 2011 bylo zahájeno insolvenční řízení dlužnice BITUMAT CZ, a.s., IČO 29056675, sídlem Jirého ze Vtelna 1731, 193 00 Praha 9, sp. zn. MSPH 60 INS 21235/2011, načež bylo usnesením ze dne 1. 10. 2013 (A-73), zjištěno, že je dlužnice v úpadku (výrok I. citovaného usnesení), a insolvenčním správcem byl ustanoven žalobce (výrok II. citovaného usnesení). Usnesením ze dne 3. 12. 2013 (B-7) byl na majetek dlužnice prohlášen konkurs.
11. Soud dále vyšel ze shodných tvrzení účastníků, že dne 10. 6. 2011 byla mezi žalovanou a dlužnicí uzavřena smlouva o revolvingovém úvěru reg. č. xxx, na základě níž se žalovaná zavázala poskytnout dlužnici za účelem financování jejich pohledávek z obchodního styku do stanovené lhůty splatnosti peněžní prostředky až do výše sjednaného úvěrového limitu (30 000 000 Kč), s možností opakovaného čerpání splacené částky, a že dlužnice se oproti tomu zavázala poskytnuté peněžní prostředky, navýšené o sjednanou úrokovou sazbu, nejpozději do 18. 5. 2012 vrátit. Dne 9. 11. 2011 došlo mezi stranami k uzavření smluvního dodatku, na základě něhož byl úvěrový limit postupně snižován, tak jak bylo předjímano v příloze č. 1 k tomuto dodatku, a to až na cílových 6 000 000 Kč, které se dlužnice zavázala žalované vrátit nejpozději do 19. 12. 2011. V důsledku postupného snižování úvěrového limitu pak průběžně nastávala splatnost úvěru v tom rozsahu, v němž byl úvěr po změně tohoto limitu čerpán neoprávněně (k tomu viz čl. 6.1 smlouvy ve znění smluvního dodatku). Protože úvěrová smlouva opravňovala žalovanou provádět úhradu splátek úvěru a úroků převodem z běžného účtu dlužnice (konkrétně se mělo jednat o účet č. xxx/0100), aniž by k tomu byl vyžadován její souhlas, a protože dlužnice svým závazkům v ujednaných termínech nedostála, inkasovala žalovaná tímto postupem na své pohledávky v období od 21. 11. 2011 do 5. 1. 2012 částku 14 286 776,69 Kč. Veškeré takto uskutečněné platby jsou pak patrné z výpisu z účtu ze dne 19. 12. 2011, na který si soud pro stručnost dovoluje odkázat.
12. Z výzvy k vydání neoprávněného prospěchu ze dne 6. 2. 2014 soud dále zjistil, že žalovaná byla žalobcem vyzvána k vydání peněžních prostředků, jež byly z její strany v rozporu s insolvenčním zákonem z účtu dlužnice strženy, na účet insolvenčního správce, a to nejpozději do 20. 2. 2014, neboť takové jednání insolvenční správce považuje za rozporné s účelem insolvenčního řízení, jakož i se zásadami, na nichž insolvenční řízení spočívá, když toto by mělo vyústit v co možná nejvyšší a zásadně poměrné uspokojení věřitelů dotčených dlužníkovým úpadkem.
13. Soud, vázán právním názorem odvolacího soudu vysloveném v usnesení č. j. 17 Cmo 48/2021-229, dále doplnil dokazování o obratovou předvahu podávající obraz o stavu majetku dlužnice a o zdrojích jeho financování k červenci 2011. Dle předvahy činila aktiva a pasiva dlužnice celkem 83 509 417 Kč. K okamžiku, k němuž byla obratová předvaha zpracována, vlastnila dlužnice dlouhodobý majetek, jehož zůstatková účetní hodnota (tj. rozdíl mezi vstupní cenou a úhrnem účetních odpisů za celou dobu odpisování) činila 4 242 293,70 Kč, a dále disponovala zbožím v hodnotě 26 998 535,30 Kč. Pokud se týče finančního majetku, v pokladně se nacházela částka 403 593,13 Kč, na bankovních účtech částka 4 250 545,53 Kč a částku 131 600 Kč dlužnice držela v ceninách. Dále dlužnice evidovala pohledávky o nominální hodnotě 47 452 341,05 Kč, z nichž podstatnou část (bezmála 47 mil. Kč) představovaly pohledávky z obchodních vztahů, tj. pohledávky za odběrateli. Jen zanedbatelnou část svého majetku financovala dlužnice z vlastních zdrojů, kdy výše základního kapitálu činila 2 000 000 Kč a částka 553 263,11 Kč se nacházela na účtu nerozděleného zisku minulých let. Zbývající část vlastních zdrojů (konkrétně 200 000 Kč) byla uložena v rezervním fondu. Převážná část majetku dlužnice byla financována z cizích zdrojů, konkrétně na jeho pořízení čerpala úvěr od komerční banky, jehož nesplacená část činila 26 mil. Kč.

Závazky z obchodních vztahů (závazky vůči dodavatelům) pak činily 51 875 830,36 Kč. Z porovnání výnosů a nákladů za prvních sedm měsíců daného kalendářního roku je navíc patrné, že dlužnice v tomto účetním období vykazovala ztrátu čítající 1 580 232,85 Kč, ačkoli z porovnání účetní hodnoty jejího majetku a výše jejích závazků nevyplývá, že by se v té době nacházela v (účetním) předlužení.

14. Podle § 111 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) /dále též jen „IZ“, ve znění účinném do 31. 12. 2013, nerozhodne-li insolvenční soud jinak, je dlužník povinen zdržet se od okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, nakládání s majetkovou podstatou a s majetkem, který do ní může náležet, pokud by mělo jít o podstatné změny ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku anebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení. Peněžitě závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení je dlužník oprávněn plnit jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení omezení podle odstavce 1 se netýká úkonů nutných ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, k provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření, k odvrácení hrozící škody, k plnění zákonné vyživovací povinnosti a ke splnění procesních sankcí. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení právní úkony, které dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v důsledku účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, jsou vůči věřitelům neúčinné.
15. Podle § 235 odst. 2 IZ ve znění účinném od 1. 1. 2014 neúčinnost dlužnických právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužnickým právním úkonům (dále jen „odpůrcí žaloba“), není-li dále stanoveno jinak. Podle § 239 odst. 1 IZ odporovat právním úkonům dlužníka může v insolvenčním řízení pouze insolvenční správce, i když nejde o osobu s dispozičními oprávněními, a to odpůrcí žalobou podanou proti osobám, které mají povinnost vydat dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty. Podle § 237 odst. 1 IZ povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch.
16. Podle odstavce § 239 odst. 3 IZ insolvenční správce může podat odpůrcí žalobu ve lhůtě 1 roku ode dne, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku. Nepodá-li ji v této lhůtě, odpůrcí nárok zanikne. Podle odstavce 4 citovaného ustanovení dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty právní mocí rozhodnutí, kterým bylo odpůrcí žalobě vyhověno.
17. Pokud jde o formální náležitosti žaloby, dospěl soud k závěru, že jsou splněny předpoklady, za nichž se může v ní uplatněnými nároky věcně zabývat, tedy že žalobce jakožto insolvenční správce je osobou procesně legitimovanou k podání takové žaloby, že žaloba směřuje proti osobě, která má jako osoba, v jejíž prospěch byl odporovaný právní úkon učiněn, povinnost vydat do majetkové podstaty plnění z tohoto úkonu, a že žaloba byla podána včas, tedy v prekluzivní lhůtě jednoho roku od rozhodnutí o úpadku.
18. Po právním posouzení skutkových zjištění soud dopěl k závěru, že žaloba je (v převážném rozsahu) důvodná. Žalobce se žalobou podanou v souladu s § 239 IZ domáhal určení, že smluvní dodatek uzavřený dne 9. 11. 2011 mezi žalovanou a dlužnicí, jakož i platby, jež byly na základě tohoto smluvního dodatku ve spojení se zřízením inkasem provedeny, jsou neúčinnými právními úkony, neboť se podle něj mělo jednat o právní úkon uskutečněný v rozporu se zásadou poměrného uspokojení věřitelů, tedy v rozporu s § 111 odst. 3 IZ, který dlužníku zakazuje, aby v zájmu zachování této zásady po tom, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení,

poskytoval věřitelům plnění na jejich peněžité závazky, ledaže insolvenční zákon plnění takového závazku připouští.

19. Pokud jde o námitku žalované, že žalobce byl k opravě žaloby v podobě rozšíření žalobního návrhu nepřipustně naváděn výzvou podle § 43 občanského soudního řádu, pak nelze než poznamenat, že soud postupoval zcela v intencích závazného právního názoru Nejvyššího soudu, podle něhož žaloba vykazovala vady bránící jejímu projednání, pokud vylíčení skutkových okolností a z nich vyplývající žalobní návrh nebyly v souladu, a žalobce proto bylo třeba postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř. vyzvat, aby uvedený nedostatek žaloby odstranil. Rozšíření (upřesnění) žalobního návrhu provedené v souladu s takovou výzvou pak nelze posuzovat jako změnu žaloby ve smyslu § 95 o. s. ř., když na žalobu je nutno v důsledku této opravy od počátku řízení hledět jako na bezvadnou, tedy jako by soudu došla ve znění její pozdější opravy.
20. Nejvyšší soud již ve svém usnesení ze dne 29. 2. 2016, sen. zn. 29 NSCR 67/2014, uveřejněném pod č. 62/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a posléze v usnesení zmiňovaném výše dovodil, že s účinností od 1. 1. 2014 (po novele insolvenčního zákona provedené zákonem č. 294/2013 Sb.) se neúčinnost podle § 111 insolvenčního zákona prosazuje výlučně odpůrcí žalobou insolvenčního správce (srov. § 235 odst. 2 IZ ve znění účinném od 1. 1. 2014), byť pro posouzení, zda právní úkony, jímž insolvenční správce svou žalobou odporuje, pokud nastaly před účinností této novely, jsou neúčinnými právními úkony, zůstávají rozhodná příslušná ustanovení insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013. To znamená, že přestože neúčinnost právních úkonů podle § 111 odst. 3 IZ nastává přímo ze zákona a rozhodnutím soudu se toliko deklaruje, plnění, které z majetkové podstaty v důsledku tohoto úkonu ušlo, náleží do majetkové podstaty v souladu s § 239 odst. 4 IZ až právní mocí rozhodnutí, jímž bylo odpůrcí žalobě vyhověno. Tento přístup přitom představuje významný posun oproti dosavadní právní praxi (do účinnosti předmětné novely), kdy insolvenční správce pojal plnění z právního úkonu, jež shledal neúčinným, do soupisu bez dalšího a následně přistoupil k jeho vymáhání ve prospěch majetkové podstaty. V takovém případě mohl být odpůrcí nárok uplatněn prostřednictvím žaloby na plnění, směřující k vydání poskytnutého peněžitého plnění nebo k vydání peněžité náhrady ve výši prospěchu získaného odporovaným právním úkonem, a posouzení případné neúčinnosti odporovatelných právních úkonů pak bylo řešením právní otázky toliko předběžné povahy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2011, sp. zn. 31 Cdo 365/2009, uveřejněné pod č. 68/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Jinými slovy, k tomu, aby se tato neúčinnost prosadila, nebylo nezbytně nutné, aby se insolvenční správce domáhal jejího určení odpůrcí žalobou. To ostatně zřejmě bylo důvodem, proč se insolvenční správce původně domáhal vydání odpůrcího nároku do majetkové podstaty prostřednictvím žaloby na plnění, předpokládaje, že případnou neúčinnost právních úkonů, jímž došlo ke zvýhodnění žalované na úkor ostatních věřitelů, soud vyhodnotí jako předběžnou otázku. Protože však byla žaloba podána již po účinnosti zmíněné novely, nebyl již takový postup s ohledem na shora citované usnesení Nejvyššího soudu, zabývajícího se časovou působností předmětné novely, namístě.
21. Pokud se týče neúčinnosti plateb, jež žalovaná z účtu dlužnice provedla na úhradu svých splatných závazků, v právní praxi není pochyb o tom, že taková platba, respektive projev vůle, jímž dlužník plní dluh (peněžitý závazek) svému věřiteli, je právním úkonem [jelikož jde o projev vůle směřující k zániku povinnosti splnit dluh (závazek)], jehož účinnost lze případně zpochybnit odpůrcí žalobou (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2014, sp. zn. 29 Cdo 677/2011), kdy podstatou takové neúčinnosti je zajistit ochranu ostatních věřitelů před právními úkony, jimiž dlužník po tom, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení – v rozporu se zásadou poměrného uspokojení věřitelů (*par conditio creditorum*) – zvýhodňuje některé své věřitele na úkor ostatních. Přitom není důvod rozlišovat, zda dal příkaz k provedení úhrady sám dlužník nebo zda zmíněné částky – na základě generálního souhlasu dlužníka – odepsala banka, jež pro něj

platební účet vedla. V obou případech by dotyčné platby bylo nutno posuzovat jako projev vůle dlužníka směřující ke splnění dluhu ze smlouvy o revolvingovém úvěru.

22. V daném případě byly platební transakce učiněny přes zákaz obsažený v § 111 odst. 1 věty druhé IZ, podle něhož nesmí dlužník po zahájení insolvenčního řízení plnit své peněžité závazky, pokud vznikly před jeho zahájením, ledaže to zákon výslovně dovoluje. Současně však soud neopomenul posoudit, zda se dlužnice plněním těchto závazků dostala též do rozporu s větou první citovaného ustanovení, tedy zda se jednalo o natolik významnou majetkovou dispozici, že v jejím důsledku došlo k podstatné změně ve skladbě, využití nebo určení majetku náležejícího do majetkové podstaty či majetku, který by do ní mohl náležet, nebo k jeho nikoli zanedbatelnému zmenšení. K zjištění majetkových poměrů dlužnice soud provedl důkaz obratovou předvahou sestavenou k červenci 2011, tedy k okamžiku, který jen o několik málo měsíců předcházel období, v němž dlužnici došly na účet sporné platby, jež byly posléze z tohoto účtu na základě generálního souhlasu dlužnice odepsány za účelem plnění jejich závazků vůči žalované. Soudu přitom není známo nic, co by nasvědčovalo tomu, že se poměry dlužnice od té doby nějak zásadně změnil, a ani žalovaná v tomto směru ničeho nenamítala. Byly-li ve prospěch platebního účtu dlužnice připsány žalované částky, lze se důvodně domnívat, že se jednalo o plnění na pohledávky, které dlužnice evidovala za svými odběrateli (dle předvahy činila výše těchto pohledávek celkem 46 918 601,72 Kč). Vezme-li soud v potaz, že dlužnice v rozhodné době disponovala majetkem v hodnotě 83 509 417 Kč (přijaté platby byly současně záúčtovány na stranu má dáti účtu č. 211 „bankovní účty“ a na stranu dal účtu č. 311 „pohledávky z obchodních vztahů“, takže se v jejich důsledku nemohla výše aktiv jakkoli změnit), nelze než konstatovat, že spornými transakcemi pozbyla dlužnice bezmála pětinu svého majetku, a tedy se jednalo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení.
23. Soud si nicméně v této souvislosti dovoluje poukázat na rozsudek ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 29 ICdo 60/2018, v němž Nejvyšší soud (na rozdíl od soudu odvolacího) formuloval závěr, že ustanovení § 111 odst. 1 IZ obsahuje dvě autonomní (na sobě nezávislé) skutkové podstaty, přičemž omezení dlužníka vyplývající z věty druhé není vázáno na podmínky uvedené ve větě první. To znamená, že plnil-li dlužník peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení v rozporu s pravidly obsaženými v ustanovení § 111 odst. 1 věty druhé IZ, není pro posouzení, zda jde o neúčinný právní úkon, významné, zda v důsledku takového plnění došlo k podstatné změně ve skladbě, využití nebo určení majetku, který do majetkové podstaty náleží (může náležet), anebo k jeho nikoli zanedbatelnému zmenšení. Zjednodušeně řečeno, dlužník po zahájení insolvenčního řízení jednak nesmí nakládat se svým majetkem, ledaže by se jednalo o nikterak významné majetkové dispozice z hlediska hodnoty a skladby tohoto majetku (věta první), a jednak musí pozastavit veškeré platby svých peněžitých závazků, tedy i takové platby, které by bylo možno hodnotit jako nepřipustné nakládání s majetkovou podstatou dle věty první, a naopak může uskutečňovat i některé významnější platby, pakliže mu to insolvenční zákon výslovně dovoluje (věta druhá).
24. Protože na uvedené transakce nelze současně vztáhnout žádnou z výjimek uvedených v odstavci 2 citovaného ustanovení, nebylo lze tyto posoudit jinak než jako neúčinné.
25. Soud se neztotožnil s názorem žalované, že odepsání uvedených plateb z platebního účtu dlužnice lze pořadit pod úkony nutné k provozování podniku v rámci jeho obvyklého hospodaření. Nemůže být totiž žádných pochyb o tom, že k plnění závazků ze smlouvy o úvěru, prostřednictvím něhož dlužnice průběžně financovala své obchody, nepřistoupila v zájmu zachování provozu svého podniku nebo v zájmu jeho dalšího rozvoje, a to tím spíše, že k odepsání prostředků došlo na základě jejího generálního souhlasu, obsaženého v dodatku ke smlouvě o úvěru, tedy primárně

z vůle žalované, která tím jistě nesledovala nic víc, než aby byl její dluh co možná nejrychleji zapraven. Oproti tomu má předmětné ustanovení typově dopadat na situace, kdy si dlužník za účelem financování provozu svého podniku nebo jeho rozvoje peněžní prostředky naopak obstará, avšak za tím účelem je nucen obětovat jiný svůj majetek, nebo na situace, kdy dlužník sice poskytuje plnění třetím osobám, avšak jen za tím účelem, aby si zajistil dodávky energií, surovin, zboží či jiných zdrojů, které mu umožní pokračovat ve výkonu jeho podnikatelské činnosti. Tak jako tak se ovšem vždy musí jednat o úkony, k nimž při hospodaření podniku běžně dochází, tj. o úkony, které se nevymykají z mezí obvyklosti. Současné nelze dotyčné platby ospravedlnit ani tím, že se jimi dlužnice snažila odvracet hrozící škodu v podobě přirůstajících úroků z prodlení, neboť jak vyložil Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 29 ICdo 17/2016, uveřejněném pod č. 56/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, k naplnění výjimky upravené ustanovením § 111 odst. 2 IZ zásadně nebude postačovat, že platbou, kterou dlužník plní závazek vůči svému věřiteli, odvrací možné (právním předpisem či smlouvou přepokládané) důsledky (např. vznik nároku věřitele na úroky z prodlení či jiné majetkové sankce).

26. S ohledem na shora uvedené soud postupoval podle § 111 odst. 3 a § 235 odst. 2 IZ a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku. Jelikož insolvenční správce v odpůřčí žalobě vedle určení neúčinnosti právního úkonu požadoval v souladu s § 239 odst. 4 věty druhé IZ též vydání peněžitého plnění, jež z majetkové podstaty v důsledku neúčinného právního ústupu, rozhodl soud ve výroku II. tohoto rozsudku tak, že žalované uložil vydat žalovanou částku ve prospěch majetkové podstaty dlužnice.
27. Žalobě naopak nebylo možno vyhovět v tom rozsahu, v němž se žalobce po žalované domáhal zaplacení úroků z prodlení ze žalované částky. Vzniká-li totiž povinnost osoby, v jejíž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo která z něj měla prospěch, plnit do majetkové podstaty až v souvislosti s rozhodnutím o odpůřčí žalobě, neboť podle § 239 odst. 4 IZ dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty teprve právní mocí rozhodnutí, jímž bylo odpůřčí žalobě vyhověno, nelze uvažovat o tom, že by se s plněním této povinnosti dostala do prodlení již před vydáním tohoto rozhodnutí. Proto soud žalobu tak, jak je uvedeno ve výroku III., zamítl. V rozsahu, v němž se žalobce domáhal též vyslovení neúčinnosti smluvního dodatku, jímž došlo k postupnému snižování úvěrového rámce a zkrácení konečné splatnosti úvěru, byla žaloba zamítnuta již rozsudkem ze dne 20. 5. 2021, konkrétně v bodu I. výroku, který zůstal odvolacím řízením nedotčen.
28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 163 IZ ve spoj. s § 142 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, přízná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, a měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo.
29. Náklady právního zastoupení žalobce představovaly částku 68 650,38 Kč a byly tvořeny odměnou za zastupování podle § 9 odst. 4 písm. c) ve spoj. s § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), ve výši 38 750 Kč za jedenáct úkonů právní služby (příprava a převzetí právního zastoupení, žaloba, replika, účast na jednání před soudem prvního stupně dne 2. 7. 2015, vyjádření k odvolání, účast na jednání před odvolacím soudem, dovolání, účast na jednání před soudem prvního stupně dne 20. 5. 2021, odvolání, vyjádření k odvolání a účast na jednání před soudem prvního stupně dne 24. 3. 2022) a 3 100 Kč a za tři půlúkony právní služby á 1 550 Kč (2x vyjádření k otázce věcné příslušnosti a námitka proti výzvě k zaplacení SOP za dovolání), režijním paušálem podle § 13 odst. 4 AT ve výši 4 200 Kč za čtrnáct úkonů právní služby á 300 Kč, náhradou za promeškaný čas

ve výši 1 900 Kč, cestovným ve výši 11 885,85 Kč a náhradou daně z přidané hodnoty ve výši 11 914,53 Kč.

30. Pokud jde o odměnu za vyjádření k otázce věcné příslušnosti a námitce proti výzvě k zaplacení soudního poplatku za odvolání, posoudil je soud pro účely rozhodnutí o náhradě nákladů řízení jako půlúkony ve smyslu § 11 odst. 2 AT, neboť se jedná o úkony právní služby nikterak složité a současně svou povahou nejbližší úkonům vyjmenovaným v § 11 odst. 2 AT (konkrétně odvolání proti procesnímu rozhodnutí a vyjádření k němu). Vyjádření ze dne 24. 8. 2020 pak soud vzhledem k jeho obsahu (kdy toto nepřináší žádné nové skutkové závěry, ale poskytuje toliko právní názor žalobce na aplikaci některých ustanovení rozhodných právních předpisů), shledal nadbytečným, a tudíž neúčelným. Náklady vzniklé v souvislosti s opravou žaloby ze dne 19. 11. 2018 by pak nebylo spravedlivé přenášet na žalovanou, pakliže to byl žalobce, kdo k nim podáním vadné žaloby zavedl příčinu.
31. Vedle odměny advokáta a režijního paušálu žalobce dále požadoval též přiznání náhrady za promeškaný čas v rozsahu 12 půlhodin za čas strávený jeho právním zástupkyní na cestě na jednání, jež se konalo dne 2. 7. 2015, jakož i náhradu jejích cestovních výdajů. Kromě toho požadoval též cestovné v souvislosti s jednáními, která se konala ve dnech 20. 5. 2021 a 24. 3. 2022 a v posledním případě opět požadoval i náhradu za promeškaný čas. K tomu soud považuje za důležité uvést, že náhrada za promeškaný čas advokátu nenáleží, má-li za stejné časové období nárok na odměnu (§ 14 odst. 4 AT). Odvíjí-li se tedy výše odměny za účast na jednání od délky tohoto jednání (účast v rozsahu dvou započatých hodin se považuje za samostatný úkon právní služby), nelze než konstatovat, že taková odměna v sobě zahrnuje i čas strávený cestou na jednání, nepřesáhne-li tento v souhrnu s časem stráveným na tomto jednání dvě hodiny. Protože prve zmíněné jednání před soudem prvního stupně trvalo všehovšudy jednu hodinu a odměna, která byla žalobci na nákladech jeho právního zastoupení přiznána za toto jednání, tedy pokrývá i jednu hodinu strávenou na cestě jeho advokátkou, má soud za to, že požadovanou náhradu lze žalobci přiznat jen za deset půlhodin. To stejné platí i o cestě na jednání, které se konalo 24. 3. 2022, kdy čas strávený na cestě je v rozsahu jedné a půl hodiny (tedy nad rámec 16 minut, po které trvalo jednání) zahrnut v odměně náležející advokátu za účast na tomto jednání. Z těchto důvodů soud žalobci náhradu za promeškaný čas přiznal jen v rozsahu 19 půlhodin.
32. Na cestovném pak soud v souladu s § 13 odst. 5 AT a § 157 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, přiznal žalobci shora uvedenou částku, která je – pokud jde o jednání, jež se konalo dne 2. 7. 2015 – tvořena základní náhradou ve výši 2 131,20 Kč ($576 \cdot 3,70$ Kč) a náhradou za spotřebovanou pohonnou hmotu ve výši 1 538,80 Kč (cesta na jednání o vzdálenosti 576 km byla uskutečněna osobním automobilem s kombinovanou spotřebou 7,4 l/100 km, s tím, že průměrná cena motorové nafty činila podle prováděcí přihlášky 36,10 Kč) – pokud jde o jednání, jež se konalo dne 20. 5. 2021 – základní náhradou ve výši 2 244 Kč ($510 \cdot 4,40$ Kč) a náhradou za spotřebovanou pohonnou hmotu ve výši 832,32 Kč (cesta na jednání o vzdálenosti 510 km byla uskutečněna osobním automobilem s kombinovanou spotřebou 6,0 l/100 km, s tím, že průměrná cena motorové nafty činila podle prováděcí přihlášky 27,20 Kč) – a pokud jde o jednání, jež se konalo dne 24. 3. 2022 – základní náhradou ve výši 2 707,20 Kč ($576 \cdot 4,70$ Kč) a náhradou za spotřebovanou pohonnou hmotu ve výši 2 432,33 Kč (cesta na jednání o vzdálenosti 576 km byla uskutečněna osobním automobilem s kombinovanou spotřebou 9,2 l/100 km, s tím, že cena motorové nafty činila dle předloženého dokladu o nákupu 45,90 Kč).
33. Protože však byl žalobce ve věci úspěšný jen zčásti, přiznal mu soud náhradu jen tomu odpovídající části jeho nákladů. Kromě vyslovení neúčinnosti plateb, které žalovaná po zahájení insolvenčního řízení odepsala z účtu dlužnice, se žalobce domáhal i určení neúčinnosti smluvního dodatku, jenž jí takový postup umožnil, přičemž v tomto rozsahu nebylo jeho žalobě vyhověno. Protože neúspěch

žalobce lze z hlediska významu, které pro něj měly jednotlivé uplatněné nároky (předmětem sporu nebyl předně dodatek jako takový, ale na jeho základě uskutečněné platby), považovat jen za nepatrný, soud jej při poměrování jeho úspěchu a neúspěchu ve věci nezohlednil. Pokud jde o zbývající část předmětu řízení, pak vyjádřeno čísly, žalobce se po žalované z titulu neúčinnosti dotýčných právních úkonů domáhal zaplacení částky 14 286 776,69 Kč s příslušenstvím (úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. z částky 14 286 776,69 Kč od 21. 2. 2014 do zaplacení), jež bylo ke dni vyhlášení rozsudku kapitalizováno na částku 9 304 664,52 Kč ($14\,286\,776,69 \cdot 0,0805 / 365 \cdot 2953 = 9\,304\,664,52$). Povinnost soudu zohlednit při poměrování úspěchu a neúspěchu ve věci i příslušenství žalobou uplatněné pohledávky přitom vyplývá například z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 12. 2015, sp. zn. 23 Cdo 2585/2015. To znamená, že byl-li žalobce úspěšný, pokud jde o zaplacení částky 14 286 776,69 Kč, a nebylo-li současně vyhověno jeho požadavku na zaplacení úroku z prodlení ve výši 9 304 664,52 Kč, je žalovaná povinna mu jeho náklady nahradit v rozsahu jednadvaceti procent ($(14\,286\,776,69 - 9\,304\,664,52) / 23\,591\,441,21 = 0,2112 = 21,12\%$). Soud mu proto ve výroku IV. tohoto rozsudku přiznal částku 14 498,96 Kč.

34. O povinnosti zaplatit soudní poplatek soud rozhodl podle § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož je-li navrhovatel v řízení od poplatku osvobozen a soud jeho návrhu vyhověl, zaplatí podle výsledku řízení poplatek nebo jeho odpovídající část žalovaný, nemá-li proti navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení nebo není-li též od poplatku osvobozen. V daném případě byl žalobce jako insolvenční správce v řízení o nároku, který se týká majetku patřícího do majetkové podstaty, dle § 11 odst. 2 písm. n) citovaného zákona od soudního poplatku osvobozen, a proto poplatková povinnost za zahájení řízení přechází v souladu s výše citovaným § 2 odst. 3 zákona o soudních poplatcích v rozsahu odpovídající části soudního poplatku na žalovanou, jež měla ve věci menší úspěch a jež zároveň není osobou od poplatku osvobozenou. S ohledem na to jí soud ve výroku V. tohoto rozsudku uložil povinnost zaplatit soudní poplatek, který dle položky 13 bodu 1 písm. d) Sazebníku soudních poplatků, jenž tvoří přílohu zákona o soudních poplatcích, činí 2 000 Kč, avšak jen v rozsahu, v němž jí lze považovat za neúspěšnou ($14\,286\,776,69 / 23\,591\,441,21 \cdot 2\,000 = 1\,212$).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, lze se jejího splnění domáhat návrhem na soudní výkon rozhodnutí nebo exekucí návrhem.

Praha 24. března 2022

Mgr. Erik Ambrus v. r.
samosoudce